

ורבי¹ שמעון הא אמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה -

But Rabi Shimon said, an unfit *Shechitoh*, is not considered a *Shechitoh*

Overview

The גמרא explained that when ר"ש ruled that if one slaughtered stolen קדשים שחייב שחיטה, it is in a case where the owners designated the animal for a קרבן. The גמרא asked, since ר"ש maintains שחיטה לא שמה שחיטה, how can he be שוחט קדשים for this שחיטה, since it is a שחיטה שאינה ראויה, for he is שוחט קדשים! Our תוספות qualifies this question.

הא לא איצטריך אלא משום מאן דאמר אין לשחיטה² אלא לבסוף³ -

This statement (that ר"ש maintains שחיטה לא שמה שחיטה) was not necessary for this question, except on account of the one who maintains אין שחיטה אלא לבסוף -

דלמאן דאמר דישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף מצי למפרך -

However, according to the one who maintains שחיטה לא שמה שחיטה ועד סוף, the גמרא could challenge ר"ש ruling -

אפילו סבר רבי שמעון שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה אמאי חייב אשחוט חוץ ד' וה' -

Even if ר"ש would maintain שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה, nevertheless the גמרא could have asked, why is he חייב ד' וה' for שחוט חוץ -

מכי שחט ביה פורתא אסרה ואיך לאו דמרה קטבח:

Since as soon as he was שוחט a bit, he made the animal forbidden, and as for the rest of the שחיטה, he was not טובה the owner's animal.

Summary

ישנו לשחיטה מתחילה ועד סוף שחוט חוץ ד' וה' if we maintain שחיטה לא שמה שחיטה, One would not be חייב ד' וה' for שחוט חוץ

¹ In our texts, the גמרא reads, (instead of אמר דאמר, ר"ש דאמר, (ורבי שמעון הא אמר).

² There is a dispute regarding שחיטה in cases where שחיטה is prohibited (or required); when is the שחיטה taking place; do we say שחיטה מתחילה, only when the שחיטה is completed (the very last cut), or do we say שחיטה לבסוף, the entire process from the first nick onwards is considered שחיטה.

³ If we maintain שחיטה לבסוף, so in the beginning of the שחיטה there was no transgression yet of קדשים, however since (when he finished) it is a שחיטה שאינה ראויה, so he cannot be מחויב ד' וה' for such a טבחה, since it is שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה, since ר"ש maintains שחיטה לא שמה שחיטה, Therefore, the גמרא needs to say that he cannot be מחויב ד' וה' for שחוט חוץ.

⁴ It is forbidden since שחיטה מתחילה ועד סוף, so at the very first nick he was שוחט קדשים which makes the animal forbidden, and therefore it can no longer be considered the owner's animal. Therefore, at this point (there is no חייב ד' וה' since the animal is still alive and was not שוחט), and the remaining שחיטה was not done to the owner's animal since it already became אסור בהנאה.

even if one maintains שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה

Thinking it over

It seems that תוספות is asking why did the גמרא need to ask from ראויה שחיטה, when the גמרא could have asked on account of סוף ועד מתחילה לשחיטה. However, that seemingly cannot be תוספות intention, for we know that ר"ש maintains שחיטה שחיטה (therefore we can ask based on that), however we do not know whether he maintains סוף ועד מתחילה לשחיטה (so we cannot ask based on that). What therefore is תוספות intent here?